

РЕШЕНИЕ

№ 4271

гр. София, 03.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 21.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на
прокурора Поповска, като разгледа дело номер **6818** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във
връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. М. О., лице без гражданство, адрес за призоваване:
[населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 375/05.07.2011 г. на
Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл.
75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата на О. за предоставяне статут на
бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон.
Навеждат се доводи затова, че административният орган е изложил бланкетни мотиви,
като не е обсъдил събраните доказателства и не е взел предвид обстоятелството, че
обстановката в С. непрекъснато се влошава. Оспорващият изтъква, че при завръщането
му в страната по произход, той ще бъде подложен на преследване, защото е палестинец
и е бил обвиняван във връзки с радикалното движение Х.. Инвокират се доводи, че
причината за напускането на С. е именно заплахата от преследване, поради
палестинската му национална принадлежност и в случай, че бъде върнат в С., неговият
живот ще бъде поставен в опасност, защото в страната продължава да цари хаос и
официалните власти упражняват масово насилие над протестиращите против режима
на президента Б. А.. В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият
се явява лично. Заедно с назначения му по реда на Закона за правната помощ адвокат К.
поддържа жалбата. От последния са постъпили писмени бележки.

Ответникът по жалбата не се явява и не изпраща представител. Постъпил е писмен

отговор от пълномощника му юрисконсулт С., в който са наведени подробни доводи за неоснователност на жалбата.

Участвалият в производството прокурор, дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 4266/14.04.2010 г. до Държавната агенция за бежанците М. М. О. е поискал предоставяне на закрила. Производството е образувано с регистрирането на чужденеца с регистрационен лист рег. № УП 4266/14.04.2010 г.

На същата дата до чужденецът е изпратена покана за провеждане на интервю на 15.04.2010 г. като резултатите от него са обективирани в протокол № УП 4266/15.04.2010 г.

Чужденецът е напуснал С. през 2009 г., с помощта на трафиканти на хора и е дошъл в страната без валидно разрешение, преминавайки „Зелената граница” с Т..

Производството е проведено в Регистрационно-приемателен център - [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

В последствие с лицето са преведени допълнителни интервюта – на 12.08.2010 г. и на 19.08.2010 г.

Видно от писмо № Т-1299 от 13.05.2010 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на М. М. О., в случай че същия отговаря на условията по ЗУБ.

На 26.08.2010 г. главен експерт при ДАБ е изготвил становище до председателя на агенцията, в което предлага да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. М. О..

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото са приети справки № 511/12.02.2011 г., № 3607/18.07.2011 г. и № 4252/31.08.2011 г., относно актуалното общо политическо и икономическо положение в Р. С..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение № 375/05.07.2011 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС е било съобщено на М. М. О. лично на 15.07.2011 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 26.07.2011 г. /вх. № УП-4266/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 87 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че М. М. О. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което

е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. От приетите като писмени доказателства по делото справки се установява, че съгласно приетия през 1957 г. закон № 260, живеещите в С. палестинци имат същите права и задължения като сирийските граждани с изключение на правото на националност и политически права. От 1963 г. на тях им се издават временни удостоверения за самоличност, които им дават право на свободно придвижване, вкл. излизане и връщане в страната. По силата на приетия в [населено място] протокол от 1965 г., арабските държави, приели палестински бежанци, им предоставят право да се трудят и те могат да бъдат назначавани на работа при същите условия, както гражданите на приемащата държава.

В най-актуалните документи, свидетелстващи за положението в С. е отбелязано, че при провежданите антиправителствени протести от месец март 2011 г. са загинали около 2200 души. Срещу демонстрантите се използва прекомерна сила. Въпреки това ситуацията в страната не може да бъде квалифицирана като въоръжен конфликт по смисъла на чл. 3 от четирите Женевски конвенции от 1949 г. и втория допълнителен протокол от 1977 г. На територията на страната няма продължително военно насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи. Възникналите масови безредици и демонстрации, независимо от упражненото насилие над цивилни лица, не могат да бъдат окачествени като въоръжен конфликт. Най-силна концентрация на протестите се наблюдава в градовете Х., Д. и Х.. Исканията на хората са най-вече за повече демокрация, свобода и прекратяване на авторитарното управление на президента А.. Използването на прекомерна сила от страна на силите за сигурност и армията е насочено най-вече към разпръскването на демонстрациите.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от О. доводи, касаещи търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в С., ще бъде подложен на преследване. При проведените интервюта търсещият закрила не е изложил достатъчно убедителни и основателни аргументи, които да дадат възможност на компетентния административен орган да упражни дадените му от закона правомощия и да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Обясненията на О., включително и тези дадени пред съда са противоречиви и неубедителни. При проведеното интервю О. е посочил, че е бил преследван, защото се е изказвал против организацията Х., докато пред съда той заяви, че проблемите му с властите идвали от отправените обвинения в сътрудничество с Х.. Факт е, че същият не е задържан от полицията, нито над него е упражняван някакъв тормоз. Оспорващият е напускал и се е връщал в С., докато е работел в Й. и не е имал никакви проблеми в тази връзка. Дори и да е вярно твърдението, че е търсен от полицията на работното си място, то не може да обуслови извода за наличие на преследване от страна на официалните власти, във връзка с народностна или религиозна принадлежност или по политически причини. Неподкрепен с доказателства е и довода, че на оспорващия е била отнета собствеността. Няма данни, че той наистина е притежавал недвижим имот, насилствено отчужден от властите.

Вярно е, че ситуацията в С. е напрегната, което се потвърждава от приетата Резолюция на Европейския парламент от 15 септември 2011 г. относно положението в С.. ЕП е осъдил насилието, използвано от правителството на С. срещу сирийския народ и продължаващите сериозни и систематични нарушения на правата на човека и изразил своята солидарност с народа на С., приветствайки стремежа на хората за

демократична промяна. Независимо от това, нито от средствата за масово осведомяване, нито от други източници може да се направи извод, че на територията на страната има въоръжен конфликт, което би дало възможност за предоставяне на закрила на лицата, които са я напуснали.

Събраните по делото доказателства дават възможност да се направи извода, че независимо от някои трудности в С. и по-точно в столицата Д., където е живял М. М. О. има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на страната от оспорващия са по-скоро икономически.

По изложените съображения съдът намира, че на М. М. О. не следва да бъде признат статут на бежанец или хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Съдът намира, че следва да обърне внимание на административния орган относно необяснимото забавяне на решението. Становището, с което реално приключило събирането на доказателства в хода на административното производство е изпратено на Председателя на ДАБ на 26.08.2010 г., който е постановил оспорения акт след близо единадесет месеца. Това неоснователно бездействие съдът намира за недопустимо. То се явява в противоречие както с интересите на търсещия закрила, така и с тези на българската държава, която е длъжна да осигурява през това време социални и здравни грижи и материална издръжка на лицето.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. О., лице без гражданство, адрес за призоваване: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 375/05.07.2011 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата на О. за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Р. Б..